

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **F.S.**

skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 grudnia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z dnia 21 lutego 2025 r. w sprawie V Ka 587/20, po rozpoznaniu wywiedzionej przez obrońcę skazanego F.S. apelacji, częściowo zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 23 czerwca 2020 r., II K 3406/19 i orzekł wobec skazanego karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

We wniesionej kasacji, zaskarżając wyrok w całości, obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia jest odstępstwem od reguły z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie pozostaje niezmiennie i utrwalone. Zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22).

Użycie przez autora kasacji ustawowego zwrotu „rażącego naruszenia prawa”, nie stanowi samo w sobie okoliczności, która niejako z „automatu” skutkowałaby wstrzymaniem wykonania orzeczenia. O „rażącym naruszeniu prawa”, jako podstawie zaskarżenia i korygowania orzeczeń w trybie kasacji, można mówić tylko w odniesieniu do bardzo poważnego naruszenia prawa. Z kolei „inne rażące naruszenie prawa”, w rozumieniu art. 523 k.p.k., to naruszenie prawa porównywalne, jeśli chodzi o wagę i doniosłość konsekwencji, z naruszeniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. Naruszenie prawa może być ocenione jako rażące w sytuacji, gdy sposób procedowania Sądu, względnie przyjęta przez Sąd interpretacja przepisu albo sposób zastosowania przez Sąd prawa, są w sposób oczywisty wadliwe.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji, Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącego, iż wykonywanie kary przed rozstrzygnięciem kasacji, w perspektywie treści zarzutów, byłoby uciążliwe i niesprawiedliwe biorąc pod uwagę „warunki i właściwości osobiste skazanego, znaczny upływ czasu od daty popełnienia zarzucanych mu czynów oraz oczywiste i rażące naruszenia prawa”. Przeprowadzona jednak na tym etapie analiza zarzutów kasacyjnych nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie to musi być bowiem poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]